ΟΧΙ ΡΕ! ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΙΔΙΟΙ

Ο κος Λαέρτης είναι ιδιοκτήτης τριών τάνκερ -αυτό που λέμε μικροεφοπλιστής. Η συζήτηση δεν τον πολυαφορά. Δε θυμάται καμιά κυβέρνηση να έχει επιχειρήσει να φορολογήσει στα σοβαρά το εφοπλιστικό κεφάλαιο.

Ο Νίκος άνοιξε ρακάδικο πρόπερσι. Το δουλεύουν η κοπέλα του και η αδελφή της. Στην «οικογένεια», κολλάει κάτι δίωρα ένσημα το μήνα για να μην καρφώνεται. Ο λαντζέρης είναι Αλβανός, οπότε δεν έχει ούτε δίωρα. Ο Νίκος είναι λίγο στριμωγμένος με κάτι δάνεια που έχουν κατακοκκινίσει. Καλός ο ΣΥΡΙΖΑ αλλά όχι και να πληρώνει κερατιάτικα.

Ο Σταύρος έχει πλυντήριο αυτοκινήτων. Έχει τρεις Πακιστανούς να δουλεύουν μαύρα (έτσι κι αλλιώς δεν έχουν καν χαρτιά). Συμφωνεί με τα φιλαράκια του, τους Διάδες που φέρνουν τις μηχανές τους για τσάμπα πλύσιμο, ότι οι αριστεροί βάλθηκαν να εξοντώσουν την ελληνική μικροεπιχείρηση.

Η Μαρία ήταν άνεργη δύο χρόνια. Τώρα δουλεύει δύο δουλειές –πρωί babysitting, απόγευμα καθαρίστρια. Με το ρυθμό που κολλάει ένσημα δεν το κόβει για σύνταξη ούτε στα 90. Η ασφάλιση χρειάζεται για να βγαίνει, όποτε μπορεί, ΟΑΕΔ. Άσε που αρρωσταίνει συχνά.

Ο Εντβίν είναι ο λαντζέρης στο μαγαζί του Νίκου χωρίς ένσημα. Παρόλα αυτά τα χρειάζεται για την άδεια διαμονής. Οπότε ο Εντβίν ψάχνεται συνέχεια για έξτρα δουλειά.

02/2016

Οι παραπάνω, όπως όλοι μας, συμμετέχουν με τον τρόπο τους στη φαρσοκωμωδία που λέγεται ασφαλιστικό νομοσχέδιο. Αλλά δεν έχουμε όλοι την ίδια θέση στη σκηνή.

Οπότε, όχι· το Αριστερό μας κράτος δεν θέλει να εκμηδενίσει τους Έλληνες μικροαστούς μέσω της φορολογίας. Αντιθέτως, ακολουθεί το μοναδικό τρόπο για να ταΐζει τον ελέφαντα στο δωμάτιο -τη μαύρη εργασία που καλύπτει πάνω από το ένα τέταρτο του ΑΕΠ- σε καιρούς ανελέητων διακρατικών ανταγωνισμών. Βλέπετε η μικροαστική τάξη ήταν και παραμένει ο αόρατος πυλώνας της ταξικής ειρήνης.

Όχι· το Αριστερό μας κράτος δεν στοχεύει την αστική του τάξη γιατί «τη μισεί». Μη λέμε ανέκδοτα. Αντιθέτως, την στηρίζει με λόγια και με έργα να γίνει «ανταγωνιστική» πάνω στις πλάτες μας.

Και ναι· το Αριστερό μας κράτος κάπου στοχεύει με αυτές τις κινήσεις. Είναι οι βασικοί στόχοι με τους οποίους ασχολείται το ελληνικό κράτος ήδη από τη δημιουργία της κοινωνικής ασφάλισης στα μακρινά χρόνια της Μεταξικής δικτατορίας: α) να οργανώσει την περαιτέρω υποτίμησή μας, εξασφαλίζοντας ταυτόχρονα την ταξική ειρήνη και β) να αποκομίσει άμεσα κέρδη κόβοντας τώρα μισθούς και συντάξεις ενώ μας αραδιάζει υποσχέσεις για το μέλλον όπως «βιώσιμο ασφαλιστικό» και «σύνταξη για όλους».

Να το πούμε αλλιώς· το «κοινωνικό κράτος» δεν ήταν ποτέ «κεκτημένο» της εργατικής τάξης. Το κράτος δεν είναι πεδίο ταξικής πάλης που εντός του οι εργάτες κερδίζουν «κεκτημένα». Το κράτος, ήταν, είναι και θα είναι το κόμμα των αφεντικών. Η μόνη πρόνοια που είχε, έχει και θα έχει για τα μούτρα μας, είναι ο έλεγχος της εργασίας μας και η διαχείριση της αναπαραγωγής μας προς όφελός τους.

CLASSWARDOGZ

classwardogz@gmail.com - autonomia71.wordpress.com